

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 2

DESĂVÂRȘIREA CREDINȚEI NOASTRE

Bună dragul meu!

În acest studiu vom vedea cum se dezvoltă credința. Nimeni nu vine pe lume cu o credință ajunsă la maturitate. Nimeni nu-și începe experiența creștină cu o credință dezvoltată. Viața de creștin este un proces de creștere zilnică, trăind, învățând, crescând în mod constant. Mari oameni ai Bibliei au avut momentele lor de slăbiciune în ciuda faptului că aveau o experiență minunată cu Dumnezeu. Un astfel de exemplu îl reprezintă profetul Ilie, care într-un anumit moment dat al vieții sale a crezut că Dumnezeu a uitat de el. Și totuși, în ciuda acestor momente de slăbiciune din existența marilor bărbați ei au fost și sunt considerați exemple în ceea ce privește viața de credință.

Pentru a înțelege acest studiu vom citi Iacov 1,2-3:

2. *Frații mei, sa priviti ca o mare bucurie cand treceti prin felurite incercari,*
3. *ca unii care stiti ca incercarea credintei voastre lucreaza rabdare.*

Sfatul lui Iacov este puțin contradictoriu, cum ar putea cineva care trece prin încercări să se simtă fericit? Plăcerea obținută prin suferință este o deviație de comportament numită masochism. Indiferența față de durere este o altă deviație de comportament numită stoicism. Atunci cum poate Iacov să ne spună că trebuie să ne considerăm fericiți atunci când trecem prin încercări? Încercări, înseamnă probleme, circumstanțe dificile, momente de tristețe, de durere, moartea cuiva drag, greutăți în a găsi servicii, o cădere financiară care spulberă toate visele noastre, o boală neașteptată etc...

În general, atunci când o încercare ne lovește, ne face să ne simțim descurajați, crezând că Dumnezeu ne-a uitat și începem să ne îndoim de făgăduințele Sale, și în aceste momente dificile, Iacov ne spune că trebuie să ne bucurăm. De ce? Însuși Iacov este cel care ne dă și răspunsul: "*ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdarea*". Cuvântul "răbdare" folosit de Iacov aici, nu ne transmite ideea de răbdare în procesul învățării, ci răbdare în suferință, demonstrată prin rezistență.

Trăim într-o lume plină de încercări de când a intrat păcatul în mediul nostru, făcându-ne să suferim răul, durerea, lupta. În aceste condiții trebuie să învățăm lecția pe care ne-o dă palmierul care trăiește în deșert, care este capabil să înfrunte furtunile de nisip care trec peste el.

Pentru Dumnezeu n-ar fi nici o problemă să ne puna "biberonul" în gura de fiecare dată când începem să plângem, dar în acest fel niciodată nu vom învăța să înfruntăm dificultățile și să ne maturizăm. Am crește slabi și fără rezistență. Dumnezeu dorește să ne ajute să creștem în credință.

Cuvântul grecesc pe care Iacov îl folosește pentru încercări, transmite ideea de a proba autenticitatea unui lucru. E simplu să spunem că noi credem în Isus atunci când totul ne merge bine, dar durerea este aceea care ne întărește credința, numai că nimănui nu-i place suferința. Omul nu a fost creat să sufere. Durerea și suferința au fost consecințele intrării păcatului în lume. Dumnezeu s-a folosit de aceste consecințe inevitabile ale păcatului pentru a ne ajuta în procesul creșterii în credință.

Să mergem acum la a doua parte a studiului nostru. Aici vom studia pașii pe care Dumnezeu îi folosește pentru a ne ajuta să dezvoltăm credința noastră. Iacov 1,3-4 spune:

3. ca unii care stiti ca incercarea credintei voastre lucreaza rabdare.

4. Dar rabdarea trebuie sa-si faca desavarsit lucrarea, ca sa fiti desavarsiti, intregi si sa nu duceti lipsa de nimic.

Nu putem să continuăm studiul nostru fără a vorbi despre desăvârșirea credinței noastre. Dumnezeu folosește experiențele dificile ale vieții pot fi constituite de către ispitele care confruntă credința noastră. O credință slabă va ceda la prima ispită care i se așează în cale. Pe când o credință încercată, care te învață să rezisti, va înfrunta ispitele privind la Isus, și astfel va învinge.

Dar ținta finală nu este doar victoria obținută în lupta cu ispită și dificultățile, ci mai degrabă ea privește desăvârșirea completă a caracterului individului. Aici Iacov ne vorbește despre a completa lucrarea începută ajungând la stadiul de perfecțiune absolută. Aceasta vrea să ne spună că desăvârșirea creștină are 2 aspecte:

1. Suntem perfecți atâta timp cât noi continuăm acest proces spre desăvârșire. Ca să înțelegi mai bine acest aspect îți voi povesti o experiență din viața mea. Atunci când cel dintâi fiu al nostru s-a născut, soția mea l-a întrebat pe doctor dacă baiețelul era perfect. Acesta i-a răspuns că da. Eu nu am înțeles ce a vrut să spună doctorul prin acel da, pentru că fiul meu nou-născut nu avea dinți, nu vorbea, nu se ridica și tot timpul dormea în patuțului lui înfășat în scutece. Și totuși medicul a spus că era perfect. Ce vroia să spună el? Că fiul meu era perfect pentru acea etapă a existenței sale, dar în nici un caz nu putea fi perfect față de ceea ce însemna idealul dezvoltării complete a unei ființe umane.

Asta vrea să ne spună că perfecțiunea, desăvârșirea este un proces și în același timp o țintă finală. Dacă ne comparăm cu statura plină a lui Hristos, încă ne mai lipsește mult, dar în comparație cu etapa de dezvoltare spirituală în care ne aflăm, se poate spune că suntem perfecți. Ceea ce este trist este că putem cădea în greșala de a crede că am ajuns la desăvârșire și să oprim, să stagnăm acest proces în faza în care suntem. Adică perfecțiunea de ieri a fost bună pentru ziua de ieri, dar în nici un caz nu poate fi suficientă pentru ziua de azi. Iar cea de azi nu va fi suficientă pentru cea de mâine. Așa că trebuie să continuăm să creștem.

Acest concept îl găsim și la Pavel care spune că ...nu a ajuns încă ci continuă să alerge spre premiul chemării Sale. Filipeni 3,12-14:

12. Nu ca am si castigat premiul sau ca am si ajuns desavarsit; dar alerg inainte, cautand sa-l apuc, intrucat si eu am fost apucat de Hristos Isus.

13. Fratilor, eu nu cred ca l-am apucat inca; dar fac un singur lucru: uitand ce este in urma mea si aruncandu-ma spre ce este inainte,

14. alerg spre tinta, pentru premiul chemarii ceresti a lui Dumnezeu, in Hristos Isus.

Aici cuvântul cheie este "în Isus Hristos", pentru că fără El lupta noastră n-ar avea nici un succes.

2. Iar perfecțiunea deplină în Hristos, reprezintă cel de-al doilea aspect al desăvârșirii creștine și anume ținta finală.

Sa intrăm acum în partea a treia a studiului nostru, iar aici vom vorbi despre înțelepciune. Să citim ceea ce ne spune Iacov 1,5-6:

5. Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o cere de la Dumnezeu, care da tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.

6. Dar s-o cere cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo.

Dragul meu, înțelepciunea nu este acumulare de cunoștințe, ci felul în care folosim cantitatea mai mică sau mare pe care o deținem. Universitatea îți oferă cunoștințe, dar numai Dumnezeu ne dă înțelepciune. De aceea Iacov ne sfătuiește ca în cazul în care ne lipsește înțelepciunea să o cerem lui Dumnezeu. Cum? Aproximându-ne de El prin rugăciune, studiul Cuvântului și lucrare misionară. Pe măsură ce trăim cu Isus, caracterul Său se va reproduce în viața noastră și vom începe să reflectăm slava lui Dumnezeu. Vom începe să fim înțelepți, să trăim în mod echilibrat, să spunem și să facem lucrurile în modul cel mai corect, la timpul cel mai potrivit, știind când să intri sau să ieși dintr-o situație. Aceasta este înțelepciunea, bunul simț, iar acesta trebuie să o cerem cu credință, fără să ne îndoim în vre-un moment. Ce vrea să spună Iacov prin aceasta? Pentru a înțelege sfatul său, trebuie să înțelegem ce înseamnă credința. Credința înseamnă încredere. Așa că pentru a cere înțelepciune lui Dumnezeu, trebuie să ne apropiem de El cu încredere, fără teamă. În alte cuvinte, înțelepciunea nu este altceva decât rodul apropierii noastre de Dumnezeu, obținută în relația de încredere și dragoste față de Isus Hristos. O apropiere cu teamă și lipsă de demnitate și încredere, nu produce înțelepciunea, ci dimpotrivă, un creștinism deformat, bolnav dezechilibrat. Ce tip de relație ai tu cu Dumnezeu? A ști aceasta este fundamental pentru a ști dacă ai înțelepciune sau nu. Să vă dau un exemplu. Un frate este de serviciu într-un sabat și alege să vorbească despre o temă de sănătate. Începe predica, și la un moment dat spune că dorește să citească un citat inspirat pentru a oferi mai mult suport predicii sale. Dar înainte de a-l citi se oprește și se adresează unui membru din biserică spunând că acel citat este special pentru el. Apoi a citit un citat care se referea la mancarea de carne. Acum spune-mi, este aceasta o dovadă de înțelepciune? Înțelepciunea rezultă dintr-o relație cu Hristos, bazată pe încredere și dragoste, dar cum poți avea dragoste pentru Dumnezeu, când pe fratele tău îl înțepi în mod fățiș. Un creștinism care nu se bazează pe încredere și dragoste, este un creștinism lipsit de substanță și de echilibru ca valurile mării care vin și pleacă.

În ce-a de a patra parte vom înțelege mai bine acest aspect al unui creștinism bântuit de îndoieli. Iacov 1,7-8:

7. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul,

8. căci este un om nehotărât și nestatornic în toate caile sale.

Iacov numește nestatornici pe creștinii care se apropie de Dumnezeu plini de îndoială. Îndoiala este lipsa de încredere, iar neîncrederea este semnul necunoașterii lui Dumnezeu. Când nu cunoști pe Dumnezeu uneori ești bine iar alteori ești rău; uneori plin de energie, iar alteori descurajat; uneori ajungi până la extaz în dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu, alteori nici nu vrei să auzi de El. Există vre-un remediu pentru această stare rea? Bineînțeles! Într-o zi ucenicii L-au rugat pe Isus să le mărească credința. Aceasta vrea să spună că experiența credinței poate

crește, poate fi dezvoltată. Și dacă credința înseamnă încredere, iar încrederea vine în urma cunoașterii lui Dumnezeu, este logic ca ea poate să se dezvolte pe măsura ce îl cunoaștem tot mai mult pe Domnul Isus. Și cum îl poți să îl cunoști pe Isus? Trăind cu El. Și cum se face aceasta? Rugându-te, studiind și lucrând pentru el în fiecare zi.

Acest studiu se termină vorbind despre bogați și săraci. Acest aspect este unul delicat. Niciodată nu se poate trage o concluzie în privința vre-unui subiect citind doar un pasaj biblic. Pentru a putea ști exact care este părerea Scripturii în dreptul unui subiect, trebuie să citim absolut tot ce este scris în legatura cu acea temă. Iar tema bogăției și a pericolelor care pot veni odată cu ea, este foarte vastă. Așa că nu vom putea spune absolut totul în acest scurt comentariu. Și totuși vom putea puncta câteva aspecte. Bogăția în general este urmarea binecuvântărilor lui Dumnezeu. Am spus în general, pentru că uneori originea bogăției este una rea. În cazul copiilor lui Dumnezeu ea vine de la El, pentru că el le-a promis-o. El spune că va vărsa belșugul binecuvântărilor Sale asupra fiilor Săi credincioși. Și totuși, bogăția poate deveni înșelătoare cu timpul, determinându-l pe proprietar să creadă că ea este rezultatul abilităților sale, a negostoriilor sale și ale efortului său omenesc. Iar acesta nu este adevărat, de aceea sfatul lui Iacov pentru bogați și săraci este umilința. Iacov 1,9-11:

9. Fratele dintr-o stare de jos sa se laude cu înaltarea lui.

10. Bogatul, dimpotriva, sa se laude cu smerirea lui: caci va trece ca floarea ierbii.

11. Rasare soarele cu caldura lui arzatoare si usuca iarba: floarea ei cade jos, si frumuseata infatisarii ei piere; asa se va vesteji bogatul in umbletele lui.

Iacov nu îl asează pe sărac împotriva celui bogat, nici nu spune că bogăția ar fi blestem, ci el vorbește despre fragilitatea banilor, că azi pot fi iar maine nu.

Dumnezeu să te binecuvânteze în tot ceea ce întreprinzi și în munca ta, să îți dea înțelepciunea care este capabilă să-ți amintească că tot ceea ce ești și tot ceea ce ai vine din mana lui Dumnezeu.

Dumnezeu să te binecuvânteze!

Traducere: Gertrud Radu
Tehnoredactare: Gabriel Radu
www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com